

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/27/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010273
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1416010273.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného F. X. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zákona a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona o odvolaniach Okresnej prokuratúry Bratislava IV a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/104/2016-242 zo 16. januára 2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02. mája 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sa obžalovaný

F. X., I.. XX.XX.XXXX O. Z., G. Z. Z. - X., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzba Bratislava od 13.júna 2016

u z n á v a v i n n ý m, ž e

v bode 1/

v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 10.júna 2016 v byte nachádzajúcom sa na treťom poschodí obytného domu na ulici Y. Č.. XXX/X O. Z., pýtal obžalovaný od svojej babky R.. V. B., nar. XX.XX.XXXX finančnú hotovosť vo výške 150,- Euro a po tom, čo mu R.. V. B. túto sumu odmietla poskytnúť, začal byť obžalovaný agresívny, vulgárne jej vynadal. V predmetnom byte bola aj poškodená M. B., I.. XX.XX.XXXX, ku ktorej sa správal tiež vulgárne. Týmto počas celej hádky vykrikoval, že ich zabije a zabije celú rodinu, čím u poškodených vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie.

v bode 2/

si dňa 6.júla 2011 prevzal výzvu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 29.06.2011 na nastúpenie ambulantného ochranného protitoxikomanického liečenia v H. pre Y. X. E. na U.. K. X O. Z., pričom obžalovaný sa síce v lehote uvedenej vo výzve - dňa 13 .júla 2011 prihlásil na ambulantné protitoxikomanické liečenie, kedy bol poučený, že predmetné zariadenie má navštevovať každé dva týždne a kedy mal nariadené vstupné psychologické a psychiatrické vyšetrenie na deň 18. júl 2011 sa už nedostavil a na ďalšie vyšetrenie sa dostavil dňa 21.septembra 2012 - následne sa dostavoval 24.10.2012, 12.11.2012 - 26.11.2012, 27.11.2012, 29.11.2012, 30.05.2013 - 10.06.2013, 05.06.2013, 17.07.2013, 18.07.2013, 19.07.2013, 23.07.2013 - 12.09.2013, 24.09.2013, 02.10.2013, 16.10.2013, 30.10.2013, 27.11.2013, 17.01.2014, 23.01.2014, 27.01.2014, 04.02.2014 - 17.02.2014, 19.03.2014, 19.01.2015, 04.02.2015 kedy liečby sa zúčastnil posledný krát a to aj napriek tomu, že mal trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/95/2011 zo dňa 02.júna 2011, právoplatným dňa 29.06.2011 uložené ochranné liečenie protitoxikomanické ambulantnou formou.

t e d a

v bode 1/

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe

v bode 2/

podstatne sťažil výkon rozhodnutia súdu tým, že sa dopustil závažného konania, aby zmaril účel ochranného liečenia, ktoré mu uložil súd

č í m s p á c h a l

v bode 1/

prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zákona

v bode 2/

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 37 písm. h), písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 4 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/, § 74 ods. 2 Tr. zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protialkoholické a ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Naproti tomu

Podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku sa obžalovaný F. X., I.. XX.XX.XXXX O. Z., G. Z. Z. - X., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava od 13.júna 2016

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV, sp. zn. 1Pv 338/16/1104 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/, d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona na skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 10. júna 2016 v byte nachádzajúcom sa na treťom poschodí obytného domu na ulici Y. Č.. XXX/X O. Z. obžalovaný neumožnil poškodenej M. B., I.. XX.XX.XXXX opustiť byt - pričom sa postavil pred zatvorené vstupné dvere vo vnútri bytu, poškodenú M. B. chytil za ruky a následne do nej sácal, počas čoho ju násilím presunul z chodby bytu až do obývacej izby a tam ju sotil do kresla a nakoľko sa správal agresívne poškodená nakoniec zo strachu o svoje zdravie upustila od úmyslu byt opustiť

o s l o b o d z u j e,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

II.

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava IV z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/104/2016-242 zo 16.01.2017 bolo vo veci obžalovaného F. X. rozhodnuté súdom prvého stupňa nasledovne:

„uznáva sa za vinného, že

v bode 1/

v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 10. júna 2016 v byte nachádzajúcom sa na treťom poschodí obytného domu na ulici Y. č. XXX/X v Z., pýtal obžalovaný od svojej babky R. V. B., nar. XX.XX.XXXX finančnú hotovosť vo výške 150,- Euro a po tom, čo mu R. V. B. túto sumu odmietla poskytnúť, začal byť obžalovaný agresívny, vulgárne jej vynadal. V predmetnom byte bola aj poškodená M. B., nar. XX.XX.XXXX, ku ktorej sa správal tiež vulgárne. Týmto počas celej hádky vykrikoval, že ich zabije a zabije celú rodinu, čím u poškodených vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie.

Podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku sa obžalovaný F. X., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvalé bytom Z. - X., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava od 13. júna 2016 spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV, sp.zn. 1Pv 338/16/1104 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/, d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona na skutkovom základe, že v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 10. júna 2016 v byte nachádzajúcom sa na treťom poschodí obytného domu na ulici Y. č. XXX/X v Z. obžalovaný neumožnil poškodenej M. B., nar. XX.XX.XXXX opustiť byt - pričom sa postavil pred zatvorené vstupné dvere vo vnútri bytu, poškodenú M. B. chytil za ruky a následne do nej sácal, počas čoho ju násilím presunul z chodby bytu až do obývacej izby a tam ju sotil do kresla a nakoľko sa správal agresívne poškodená nakoniec zo strachu o svoje zdravie upustila od úmyslu byt opustiť oslobodzuje, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

v bode 2/

si dňa 6. júla 2011 prevzal výzvu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 29.06.2011 na nastúpenie ambulantného ochranného protitoxikomanického liečenia v Centre pre liečbu drogových závislostí na ul. Hraničná X v Z., pričom obžalovaný sa síce v lehote uvedenej vo výzve - dňa 13. júla 2011 prihlásil na ambulantné protitoxikomanické liečenie, kedy bol poučený, že predmetné zariadenie má navštevovať každé dva týždne a kedy mal nariadené vstupné psychologické a psychiatrické vyšetrenie na deň 18. júl 2011 sa už nedostavil a na ďalšie vyšetrenie sa dostavil dňa 21. septembra 2012 - následne sa dostavoval 24.10.2012, 12.11.2012 - 26.11.2012, 27.11.2012, 29.11.2012, 30.05.2013, - 10.06.2013, 05.06.2013, 17.07.2013, 18.07.2013, 19.07.2013, 23.07.2013 - 12.09.2013, 24.09.2013, 02.10.2013, 16.10.2013, 30.10.2013, 27.11.2013, 17.01.2014, 23.01.2014, 27.01.2014, 04.02.2014 - 17.02.2014, 19.03.2014, 19.01.2015, 04.02.2015 kedy liečby sa zúčastnil posledný krát a to aj napriek tomu, že mal trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/95/2011 zo dňa 02. júna 2011, právoplatným dňa 29.06.2011 uložené ochranné liečenie protitoxikomanické ambulantnou formou.“

a podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h/, m/, § 41 ods. 1 Tr. zákona mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 74 ods. 2 Tr. zákona bolo obžalovanému uložené ochranné protialkoholické a ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku podali odvolania okresná prokurátorka v neprospech obžalovaného a obžalovaný F. X. do výroku o vine a treste, ktoré v mene obžalovaného zdôvodnil obhajca.

Okresná prokurátorka v dôvodoch odvolania uviedla: „Skutok v bode 1 obžaloby bol právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

Konajúci súd konanie obžalovaného právne kvalifikované ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona posúdil

ako samostatné konanie spáchané na tom skutkovom základe, že obžalovaný v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 10.05.2016 v byte nachádzajúcom sa na treťom poschodí obytného domu na ulici Y. č. XXX/X v Z. neumožnil poškodenej M. B., nar. XX.XX.XXXX opustiť byt - pričom sa postavil pred zatvorené vstupné dvere vo vnútri bytu, poškodenú M. B. chytil za ruky a následne do nej sácal, počas čoho ju násilím presunul z chodby bytu až do obývacej izby a tam ju sotil do kresla a nakoľko sa správal agresívne poškodená nakoniec zo strachu o svoje zdravie upustila od úmyslu byt opustiť. Následne rozsudkom 2T/104/2016 zo dňa 16.01.2017 obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava IV sp. zn. 338/16/1104 zo dňa 27.09.2016 v tejto časti oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný stal.“ V nadväznosti na uvedené rozobrala výpovede poškodených M. B. a R.. V. B. s nasledovným konštatovaním: „Súd v tomto smere poukázal na nejednotnosť a rozpornosť výsluchov poškodených a rozhodol v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“. Zastáva názor, že súd v tejto časti nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, príp. ich obsah pri svojom rozhodnutí ignoroval, poukázala na výsluchy poškodenej M. B. vykonané na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní a podporne aj na výsluchy poškodenej R.. V. B. a k týmto dodala, že aj konajúci súd si všimol snahu poškodených bagatelizovať závažnosť konania obžalovaného z dôvodu, že ide o blízkych rodinných príslušníkov. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, zastáva názor, že podstatným v tomto smere je aj obsah výpovedí poškodených z prípravného konania, ktoré výpovede dala do pozornosti ako aj konfrontáciu medzi obžalovaným a poškodenu R.. V. B. a dodala, že práve tieto výsluchy boli vykonané bezprostredne po skutku a ich obsah v tej dobe nebol ovplyvnený snahou o bagatelizovanie a zľahčovanie konania obžalovaného a preto mal súd výsluchy z prípravného konania vyhodnotiť ako hodnovernejšie, pretože tieto výpovede poškodených bez pochybností potvrdzujú, že sa skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovanie osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona stal, pričom žiadny z vykonaných dôkazov neodôvodňujú iný záver. Následne doplnila, že v nadväznosti na uvedené súd nepostupoval správne ani pri ukladaní trestu, nakoľko nebral do úvahy trestné sadzby upravené v ustanovení § 183 ods. 2 Tr. zákona a neukladal trest za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona.

S poukazom na vyššie uvedené navrhla, aby Krajský súd v Bratislave zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/104/2017 zo dňa 16.01.2017 a vo veci sám rozhodol, príp. vec vrátil Okresnému súdu Bratislava IV na konanie a rozhodnutie.

Obhajca prioritne v dôvodoch odvolania uviedol, že toto podáva pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie - s výpoveďami poškodených R.. V. B. a M. B. a nesprávne kvalifikoval skutky ako prečin.

Popísal výpovede poškodených s dôrazom na ich vyjadrenie k stavu obžalovaného v inkriminovanom žalovanom čase- možná drogová závislosť obžalovaného v danom čase. Vyzdvihol vyjadrenia oboch v tom, že ich snahou bola prioritne ochrana obžalovaného pred ním samým a dosiahnutie jeho liečenia. K týmto vyjadreniam poškodených dal do pozornosti aj závery znaleckého posudku znalkyne W.. X., ktorá zistila u obžalovaného disociálnu poruchu, ktorá ho po požití návykovej látky vedie k agresívnemu správaniu a nevie sa kontrolovať, a uviedla tiež, že rozpoznávacíe a ovládacie schopnosti boli v čase skutku znížené, nie vymiznuté a preto je presvedčený, že konanie obžalovaného bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní nadkvalifikované a obžalovaný mal byť aj pre zvyšok skutku v bode 1/ správne oslobodený s aplikovaním ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona. Zastáva názor, že ak by sa vôbec dalo obžalovanému pripisovať v čase skutku nejaké protizákonné konanie, tak mohlo napĺňať nanajvýš závažnosť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Aj skutok v bode 2/ považuje za nadkvalifikovaný poukazujúc na skutočnosť, že obžalovanému bolo prvotne vznesené obvinenie, že vôbec na nariadené liečenie nenastúpil, pričom v priebehu vyšetrovania bolo preukázané, že do CPLDZ sa na výzvu dostavil a liečby sa zúčastňoval, pričom sám žiadal lekárov o zmenu ambulantnej formy na ústavnú, pretože sám kriticky považoval ambulatnú formou za nedostatočnú. Toto žiadal opakovane, pričom podľa názoru obhajoby odborníci videli, že takáto forma liečby neplní účel, avšak návrh na zmenu spôsobu liečenia nebol podaný, ktorú skutočnosť prvostupňový súd nevzal vôbec do úvahy a tieto skutočnosti nevyhodnotil v prospech obžalovaného. Obhajca je tiež presvedčený, že výpoveďou svedka W.. L. bolo preukázané, že obžalovaný sa nedopúšťal konania, ktorým chcel zmariť účel ochranného liečenia, práve naopak, aby bol účel opatrenia naplnený,

opakovane žiadal o ústavnú liečbu v trvaní 3 mesiacov a snažil sa naplniť účel liečby aj nad rámec uloženej formy.

Záverom skonštatoval, že nie je preukázané, že by obžalovaný F. X. spáchal skutky kladené mu za vinu resp. sa preukázalo, že tieto skutky nie sú trestným činom a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne aby vec postúpil na priestupok, alternatívne vrátil vec súdu prvého stupňa, aby v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry pridržiavajúc sa písomných dôvodov odvolania okresnej prokuratúry, navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a prejednanie.

Obhajca obžalovaného predniesol: „Pridržiavam sa písomne podaného zdôvodneného odvolania, navyiac chcem zdôrazniť, že zo strany polície došlo k vzneseniu obvinenia predčasne bez toho, že by bolo zistené, či sa vôbec skutok stal. Čo sa týka skutku 2 poukazujeme, na to, že bolo vznesené obvinenie, že sa vôbec na liečbu nedostavil, čo však bolo v priebehu prípravného konania zdokladované, že sa liečenia zúčastnil a dostavil asi 30 krát, pričom sám opakovane uvádzal, že ambulantná forma je v jeho prípade nedostatočná, domáhal sa zmeny na ústavnú formu. Čo sa týka skutku 1 takisto bolo obvinenie vznesené predčasne, predovšetkým v časti kedy mal poškodená M. B. brániť v odchode z bytu, pretože neskôr bolo preukázané, že pani poškodená mala úmysel v tomto byte niekoľko dní so svojou švagrinou zotrvať a nechcela byť opustiť. Tiež zdôrazňujem, že obe poškodené uviedli, že sa necítili ohrozené, skôr mali strach o obžalovaného. V zmysle zásady kde niet žalobcu nie je sudcu navrhujem, aby bol rozsudok zrušený a aby bol obžalovaný spod obžaloby aj vo zvyšnej časti skutku 1 a v celom skutku 2 oslobodený.“

Prítomná poškodená M. B. zdôraznila, že v danom čase sa báli o obžalovaného a bolo najpodstatnejšie, aby sa podrobil ústavnému liečeniu.

Obžalovaný záverom predniesol: „Ja som nad všetkým veľa rozmýšľal. Je mi vážne ľúto všetko čo sa stalo. Už nikdy nedopustím, aby som sa správal jak som sa správal. Ja som ochotný aj dobrovoľne nastúpiť na ústavné liečenia a toto liečenie si aj dokončiť, aby som mal nejaké zásady. Veľmi ma to mrzí. V ostatnom sa pripájam k prednesu môjho obhajcu.“

Krajský súd, ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak nie v celom rozsahu ako sa domáhal a odvolanie okresnej prokuratúry dôvodné nie je.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Tr. poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Tr. poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Tr. poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. poriadku. Odvolací súd teda konštatuje, že okresný súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K výroku o vine

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: na obžalovaného F. X. bola dňa 29.09.2016 podaná obžaloba v bodoch 1/ a 2/ pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

Zo strany okresného súdu bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného F. X. svedkýň a zároveň poškodených R.. V. B. a M. B., svedka W.. V. L., znalkyne z odboru zdravotníctvo odvetvie psychiatri W.. I. X., prečítal a oboznámil ostatné listinné dôkazy.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Úvahy a závery prvostupňového súdu, ktoré vyústili do prijatia výroku o vine ako aj výroku o oslobodení obžalovaného F. X. sú správne a akceptovateľné a krajský súd si ich v celom rozsahu osvojuje a na ne odkazuje. Zhodne so závermi súdu prvého stupňa konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dňa 10.06.2016 došlo v byte na ul. Y., Z. k hádke medzi obžalovaným F. X. a poškodenými R.. V. B. a M. B., kedy bol obžalovaný agresívny, vulgárne obom poškodeným nadával a keď v dôsledku hádky pocítila R.. V. B. nevoľnosť, M. B. jej chcela privolať sanitku, obžalovaný jej v tom zabránil a tak nemohla opustiť byt, keď chcela telefonovať z chodby. K zabráneniu a znemožneniu došlo tým, že obžalovaný sa postavil pred dvere, chytil poškodenú za ruky a sácal ju do kresla v obývačke. Do ďalšieho kresla si sadol aj sám obžalovaný a zaspal. Poškodenej R.. V. B. sa polepšilo. Nasledujúci deň išli na políciu podať trestné oznámenie, avšak k oznámeniu reálne došlo až o tri dni. Teda obe poškodené spolu s obžalovaným zotrvali v tomto byte od 10.06.2016 (piatok), kedy došlo k incidentu, až do 13.06.2016 (pondelok), kedy o 16.55 bolo prijaté trestné oznámenie podané na obžalovaného oboma poškodenými.

V nadväznosti na uvedené krajský súd vo vzťahu ku skutku 1/ rozsudku (čiastočne oslobodený a čiastočne uznaná vina) k odvolacím námietkam jak obžalovaného spolu s obhajcom ako aj okresnej prokuratúry argumentuje nasledovne: prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej aj dôkazno- hodnotiacej, pričom svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil tak ako to vyžaduje ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku.

K odvolacím námietkam obhajcu, ktorý popisuje výpovede poškodených R.. V. B. a M. B. k stavu obžalovaného v inkriminovanej žalovanej dobe, tj. podozreniu, že je pod vplyvom návykových látok a v nadväznosti na ich zámer dosiahnuť následne u obžalovaného protitoxikomanické liečenie ústavné ako aj v tom, že obžalovaný počas svojho konania a správania sa vo vzťahu k nim bol „mimo“, a tiež zistení znalkyne W.. I. X., ktorá u obžalovaného zistila škodlivé užívanie návykových látok a v minulosti jeho liečbu pre toxickú psychózu a disociálnu poruchu, ktorá obžalovaného po požití návykovej látky vedie k agresívnemu správaniu a následne sa nevie kontrolovať, považuje konanie obžalovaného v skutku 1) za nadkvalifikované, sa s taktó prezentovaným názorom obhajcu sa odvolací súd nestotožňuje, závery obhajcu v naznačenom smere považuje za neopodstatnené a úvahy a závery prvostupňového súdu rozvedené v napadnutom rozsudku ku skutku 1/ (na str. 10-11 a 13-14) považuje za správne a vyplývajúce z vykonaných dôkazov. Odvolací súd vychádzajúc z výpovedí poškodených R.. V. B. a M. B. a tiež zo znaleckého posudku a v nadväznosti aj z výsluchu znalkyne z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria W.. I. X., ktorá vypovedala že u obžalovaného sa nedal spoľahlivo diagnostikovať syndróm závislosti od návykových látok, nakoľko vychádzala len z výpovede obžalovaného, ktorý pri vyšetrení poprel, že by mal v sebe nejaké návykové látky a pervitín, ale že skôr užíva alkoholické nápoje a preto nevytlúčila, že vo vzťahu k obžalovanému mohlo ísť o zníženie ovládacích a rozpoznávacích schopností a teda že predmetné schopnosti boli narušené - čo však vedela uviesť len v teoretickej rovine a to bez samotného vyšetrenia, je presvedčený, že obhajobné tvrdenia neboli preukázané do takej miery, že na ich podklade bolo možné tvrdiť, že obžalovaný bol v čase skutku skutočne v dôsledku alkoholu resp. drog „mimo“ tak ako sa to v dôvodoch odvolania naznačuje.

Tu súd poukazuje na podrobnú výpoveď obžalovaného z prípravného konania zo dňa 14. júna 2016 - kde si detailne pamätal na skutočnosti, ktoré sa mali v predmetný večer odohrať a teda stať. V predmetnej výpovedi nie je zo strany obžalovaného naznačované, že si na priebeh nepamätá, že bol úplne „mimo“ - tak ako to už traktoval a prezentoval na hlavnom pojednávaní. Práve skutočnosti, ktoré uvádzal v prípravnom konaní dňa 14. júna 2016 potvrdili v prípravnom konaní i samotné poškodené. Nemožno

preto súhlasí a argumentáciou obájacu, že konanie obžalovaného je nadkvalifikované a nejedná sa o prečin ani v jeho zvyšnej časti, pre ktoré konanie bol uznatý vinným.

Odvolačí súd následne vzhľadom na už uvedené nenachádza žiaden priestor na akceptovanie a osvojenie si úvah okresnej prokuratúry v tom, že konanie v obžalobe posúdené a žalované ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona bolo dokazovaním predovšetkým v prípravnom konaní riadne a v podstatnej miere preukázané do takej miery, že je možné obžalovaného uznať za vinného. Totiž ak okresná prokuratúra zastáva názor, že podstatným v tomto smere v danom konaní je najmä obsah výpovedí poškodených z prípravného konania, je nutné upriamiť pozornosť na jednu zo základných zásad trestného konania uvedenú v odseku 19 ustanovenia § 2 Tr. poriadku t.j. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnúť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak, teda zásadu bezprostrednosti, ktorá vyžaduje, aby sa súd osobne oboznámil so všetkými dôkazmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie, zároveň však vylučuje, aby sa prihliadalo na dôkazy, ktoré neboli vykonané pri súdnom konaní. V súdnom konaní boli vykonané dôkazy výsluchom obžalovaného F. X. a aj oboch poškodených R. V. B. a M. B., pri ktorých dôkazoch je nutné uviesť, že obžalovaný sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 až § 267 Tr. poriadku. V prvom rade svedok vypovedá pod prísahou, že bude hovoriť pravdu a vedome nič nezamlčí. Pred prísahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prísahy. Pri posudzovaní skutkového deja sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd opätovne dodáva, že výsluchy oboch poškodených boli vykonané procesným spôsobom, po zložení prísahy. Ak aj badať rozdiely v ich výpovediach vykonaných na hlavnom pojednávaní oproti výpovediam z prípravného konania, je potrebné dodať, že na pojednávaní boli zo strany vypočúvajúceho prokurátora rozpory odstraňované a obe poškodené dostatočným spôsobom vysvetlili a ozrejmili, čo spôsobilo odchýlky v ich výpovediach. Nie je možné v kontexte s uvedeným opomenúť vyjadrenie poškodených na pojednávaní, že skôr sa báli o jeho (obžalovaného) ako o svoj život a hlavnou motiváciou podania trestného oznámenia bolo dosiahnuť, aby sa obžalovaný začal liečiť, čomu nasvedčuje už v tomto rozhodnutí zdôraznený fakt, že po incidente, ktorý je popísaný v obžalobe s dátumom 10.06.2016 (piatok) obe poškodené v byte spolu s obžalovaným zotrvali, a to rozhodne z vlastnej vôle- bez ďalšej obavy o život a zdravie, až do 13.06.2016 (pondelok), kedy o 16.55 hod. podali na neho trestné oznámenie. Ak by skutočne malo byť naplnené konanie a správanie sa obžalovaného popísané v obžalobe a prokuratúrou posúdenie ako zločin obmedzovania osobnej slobody, odvolačí súd pochybuje, že by s obžalovaným v byte po dobu ďalších takmer 48 hodín od spáchania takéhoto konania, zotrvali.

Odvolačí súd dáva opätovne do pozornosti úvahy a závery rozvedené súdom prvého stupňa v rozsudku k naznačenému, s ktorými sa v plnej miere stotožňuje považujúc ich za správne a opodstatnené, predovšetkým vychádzajúce z vykonaných dôkazov.

Vo vzťahu ku skutku 2/ je nutné prioritne uviesť, že zo strany prokurátora pri podaní obžaloby a v nadväznosti od tohto aj zo strany súdu došlo k pochybeniu, kedy konanie v skutku 2/ obžaloba nesprávne kvalifikovala podľa písmena f/ ods. 1 § 348 Tr. zákona (dopustí sa závažného konania, aby zmaril účel väzby alebo trestu). Správne malo byť konanie kvalifikované podľa písmena e/ vyššie citovaného ustanovenia t.j. prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona, ktoré sa jednoznačne týka zmarenia účelu ochranného liečenia, ktoré pochybenie napravil svojím rozhodnutím odvolačí súd.

Vo vzťahu ku skutku 2) obhajca aj tento považuje za nadkvalifikovaný. Dal do pozornosti, že obžalovanému bolo pôvodne vznesené obvinenie z dôvodu, že nariadené liečenie vôbec nenastúpil, pričom v priebehu prípravného konania bolo preukázané, že obžalovaný po prevzatí výzvy na nástup na liečenie sa na toto dostavoval, a navyše žiadal lekárov o zmenu spôsobu liečby na ústavnú, pretože ambulantnú formu nevládala, ktorej požiadavke nebolo vyhovené. Obhajca teda argumentuje, že sám obžalovaný považoval ambulantnú liečbu za nedostatočnú a navrhoval jej zmenu na ústavnú, ktorú skutočnosť žiadal súdmi zohľadniť. Tiež pripomenul súdnu prax a odbornú literatúru, podľa ktorej naplní skutkovú podstatu žalovaného trestného činu ten páchatel', ktorý sa dopustí závažného konania s cieľom

zmarit' účel ochranného liečenia. K uvedenému konštatuje, že výpoveďou obžalovaného a svedka W.. L. bolo preukázané, že obžalovaný sa nedopúšťa konania, ktorým chcel zmariť účel ochranného opatrenia, naopak obhajca tvrdí, že práve za účelom naplnenia opatrenia obžalovaný opakovane žiadal o ústavnú liečbu v trvaní troch mesiacov a teda účel liečby sa snažil naplniť touto formou a preto nevidí dôvodnosť zavinenia obžalovaným.

K naznačenému odvolací súd poukazuje na správne odôvodnenie a závery prezentované súdom prvého stupňa k uvedenému skutku 2/ (rozvedené na str. 15-16 rozsudku) a v nadväznosti na uvedené k vyššie obhajcom uvádzaným úvahám dodáva: zmenou spôsobu ochranného liečenia (§446 Tr. poriadku) sa rozumie jeho zmena z ústavného na ambulantné liečenie alebo opačne, pričom o zmene z ústavného na ambulantné liečenie rozhodne súd a to na návrh, alebo aj bez návrhu. Návrh môžu podať tieto osoby: prokurátor, obvinený (tj. odsúdený), zákonný zástupca obvineného, osoba, ktorá by mohla za obvineného podať odvolanie a tiež ošetrojúci lekár. Teda z vyššie naznačeného vyplýva, že odsúdený F. X., poznajúc, že liečenie ambulantnou formou je pre neho nedostatočným, mohol resp. nič mu nebránilo, aby sám podal návrh na zmenu liečenia z ambulantnej formy na formu ústavnú. O takomto návrhu by príslušný súd bol povinný konať a rozhodnúť, ktorú možnosť však nevyužil.

V ďalšom krajský súd k argumentácii obhajcu dodáva: ochranné liečenie je jedným z druhov ochranných opatrení, ktoré je rovnako ako trest sankciou podľa trestného zákona a je právnym následkom spáchaného trestného činu alebo činu inak trestného a je tiež prostriedkom na dosiahnutie účelu tohto zákona, primárne však, je to ochrana spoločnosti. Preto pri ukladaní ochranných opatrení sa súd spravuje predovšetkým potrebou ochrany spoločnosti a zároveň prihliada najmä na potrebu liečenia, výchovy alebo dovŕšenia nápravy páchatel'a alebo inej osoby. V konkrétnom prejednávanom prípade obžalovaného F. X. tomuto bolo trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/95/2011 z 02.06.2011, právoplatným 29.06.2011 uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a na podklade vykonaných dôkazov je možné konštatovať, že zo strany obžalovaného sa jednalo o závažné konanie s cieľom zmariť účel ochranného opatrenia. Je možné si všimnúť, že i keď existovali objektívne prekážky kedy obžalovaný nemohol realizovať liečbu, existujú dostatočné podklady a dôkazy oprávňujúce prijať záver, že konanie obžalovaného jednoznačne a cielene smerovalo k zmareniu účelu ochranného opatrenia. Svojim konaním, nedodržiavaním liečby, sťažil výkon tohto ochranného opatrenia, ktorú formu marenia možno rozhodne považovať za závažnú. Išlo o závažné narušenie liečebného procesu a režimu a preto možno povedať, že zo strany obžalovaného sa nejednalo o ojedinelý poklesok. Naopak nedodržanie liečebného režimu, tak ako je popísané v skutku 2/, naplňuje znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia (viď. napr. R 18/1981, R 50/1984).

K druhu a výmere trestu

Odvolací súd vo vzťahu k výroku o treste dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa a preto si osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil, pričom dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona.

Vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy obžalovaného, keď s prihliadnutím na zistené dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona - tj. spáchal viac trestných činov a podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona - tj. bol už za trestný čin odsúdený, nezistenie žiadnej poľahčujúcej okolnosti a zhodne s úvahami okresného súdu konštatuje, že tento spáchal viac trestných činov a potom poukazujúc na vyššie uvedené pri vyhodnotení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností dospel odvolací súd k záveru, že prevyšuje pomer priťažujúcich okolností a je nutné upraviť trestnú sadzbu podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona.

Tiež dospel k záveru, že prichádza do úvahy uloženie úhrnného trestu odňatia slobody podľa trestného činu najprísnejšie trestného, keďže ukladal úhrnný trest odňatia slobody tj. pri prečine nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona je sadzba od 6 mesiacov až 3 roky a postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona je upravená trestná sadzba v rozpätí od 16 mesiacov do 3 rokov, v ktorom rozpätí prvostupňový súd trest aj správne ukladal.

Poukazujúc na vyššie uvedené v tomto kontexte potom prihliadol na okolnosti prípadu, spôsob spáchania trestného činu, jeho charakter ako aj na osobu obžalovaného a dospel k záveru, že úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov (na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby), na výkon ktorého ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom a to napriek tomu, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz žalovaného trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody - ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Krajský súd totožne s názorom prvostupňového súdu je názoru, že zaradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia splní svoj účel vo vzťahu k osobe obžalovaného. Obžalovanému uložil v súlade s ustanovením § 73 ods. 2 písm. d/, § 74 ods. 2 Tr. zákona ochranné protialkoholické a ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou, vychádzajúc zo znaleckého posudku ako aj výpovede znalkyne W.. I. X..

K výroku o oslobodení obžalovaného, krajský súd poukazuje na správne vyhodnotené vykonané dôkazy jednotlivo a aj v súhrne prvostupňovým súdom, ktoré si v celom rozsahu osvojuje bez potreby ich opakovania považujúc ich za vyplývajúce z vykonaného dokazovania a preto poukazuje na odôvodnenie prezentované v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku - str. 11 a dodáva, že zo zásady prezumpcie neviny zakotvenej v § 2 ods. 4 Tr. poriadku vyplýva, že nedokázaná viny má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti svedčiace v neprospech obžalovaného.

S poukazom na vyššie zdôvodnené odvolací súd rozhodol tak ako je citované vo výroku rozsudku.

Záverom odvolací súd uvádza, že pochybenia prvostupňového súdu - prelínajúce sa výroky o uznání viny a o oslobodení, čo spôsobovalo ich neprehľadnosť, napravil odvolací súd na podklade odvolania podaného obžalovaným, keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu správne zisteného v napadnutom rozsudku.

Zároveň z vyššie uvedeného dôvodu nezistiac dôvodnosť odvolania okresnej prokuratúry, výrokom II. rozhodol tak, že odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.